Nazwisko GŁOGOWSKA

Imiona Barbara Pseudonim

Z domu Dorajczykówna

Data urodzenia 30.10.1917 Miejscowość, kraj Warszawa

Data śmierci 18.04.2014 Miejscowość, kraj Kanada

Lat życia

Adres cmentarza

Źródła: „Wzetek", nr 310/2014, 311/2014

„Wici harcerskie Kanady", nr 190 – czerwiec 2014

Archiwum Osobowe Emigracji im. B. Jeżewskiego Biblioteka Polska POSK w Londynie.

NA WIECZNĄ WARTĘ

Hm. Barbara Głogowska

31.X.1917 – 18.IV.2014

Druhna Basia opuściła nasze szeregi harcerskie po długich, długich latach wybitnej pracy. Urodziła się i wychowała w Warszawie. Jej nauczycielką w szkole powszechnej i założycielką gromady zuchów do której należała, była instruktorka, Jadwiga Zwolakowska. Należała do Warszawskiej Żeńskiej Drużyny Harcerek 38-A, następnie zaś do drużyny WŻDH 63. Później pracowała z wędrowniczkami w drużynie WŻDH 58. a po ukończeniu kursu wodzowskiego u druha hm. Aleksandra Kamińskiego w Górkach Wielkich prowadziła gromadę zuchów chłopców przy 40-tej drużynie harcerzy.

Tuż przed wojną przeszła kurs-obóz dla starszych harcerek PdOK(Przysposobienie do obrony Kraju) jak i kurs-obóz przeznaczony dla instruktorów pracujących za granicą. Nic też dziwnego że w lipcu 1939 roku, jako podharcmistrzyni, wyjechała do Kanady pracować z polskimi żeńskimi drużynami harcerskimi, wchodzącymi w skład Canadian Girl Guides Association.

Pracę tę prowadziła wraz z mężem śp. Druhem Franciszkiem, który pół roku wcześniej był wysłany do Kanady jako instruktor, do pracy z drużynami męskimi. Zanim wybuch wojny przerwał im pracę, zdążyli odwiedzić wszystkie ośrodki, gdzie istniały polskie jednostki:. Razem z mężem, wychowali dwoje dzieci, Mirka i Danusie. Córka Danusia (Hill), jest jedną z naszych pierwszych harcmistrzyń wychowanych w Kanadzie.

Do służby harcerskiej powróciła w latach 50-tych, gdy ruch harcerski odżył wraz z przypływem do Kanady instruktorów i instruktorek. Była czynną instruktorką w Chorągwi Harcerek: Jako członkini Komendy Chorągwi, prowadziła lub brała udział w konferencjach, obozach, kursach, wędrówkach i zlotach. Kiedy mieszkała w Ottawie podjęła funkcje Szczepowej Szczepu "Jutrzenka".

Opracowała materiały dla drużynowych; redagowała i często pisała artykuły do harcerskiego pisma „Wici". Do końca była członkinią zespołu redakcji „WICI".
Dhna Głogowska została odznaczona wieloma nagrodami za swoją prace społeczną. Najbardziej jednak, ceniła lilijkę, którą otrzymała z rąk Oleńki Małkowskiej na Zlocie Harcerek w 1929r. Dhna Małkowska wręczyła lilijki zuchom mającym przejść do drużyny harcerek ze słowami:

"niech ta lilijka prowadzi was przez całe życie".
I tak się stało w życiu Druhny Basi.

Umiłowaniem jej były: śpiew, tańce, poezja, inscenizacje. Miała niesamowitą pamięć do pieśni i poezji; szereg pokoleń harcerek nauczyła nie tylko słowa ale też i melodie do setki piosenek.. Obdarowała nas swoją wiedzą i radością do życia. Czy to przy ognisku, czy na konferencjach, czy na rocznym kolędowaniu z instruktorkami, zawsze wzbogacała nasze spotkania ciekawą

„Wici harcerskie Kanady"

powieścią, nową piosenką lub pięknym Druhna Głogowska wierzyła że „ Raz harcerką – całe życie harcerka” *(i życzyła być pochowana w mundurze)*- do końca życia służyła Bogu, Polsce i Bliźnim i była wierna przyrzeczeniu harcerskiemu.

W imieniu całej rodziny harcerskiej w Kanadzie, składam dhnie Danusi i Mirkowi oraz całej rodzinie śp. najserdeczniejsze kondolencje i najgłębsze wyrazy współczucia. Żegnamy Cię droga Druhno Basiu, harcerskim Czuwaj!

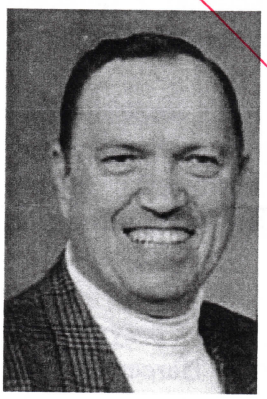
Cześć Jej Pamięci!

NA WIECZNĄ WARTĘ

Hm Jan Tomasz Szymański

14. I. 1938 -15-XII-2013

Urodził się w Warszawie, syn Romany i Stefana Szymańskich. Doktór habilitowany w dziedzinie chemii, zaliczył znaczne osiągnięcia w krystalografii i mineralogii, uhonorowany przez nazwanie po nim jednego z minerałów. Interesował się również historią i ogrodnictwem.

Za swoją 70cio letnia pracę w Związku Harcerstwa Polskiego, zaczynając jako harcerz w Anglii a później jako harcmistrz w Ottawie,
i jako Komendant licznych Akcji Letnich na Kaszubach, otrzymał Polski Krzyż Zasługi (Krzyż Kawalerski).
Całkowicie oddany swoim dzieciom, pozostawił Andrzeja, Ewę, Barbarę i Marka.

Pogrzeb odbył się 21 grudnia w kościele św. Jacka w Ottawa, z udziałem rodziny, przyjaciół, harcerzy i instruktorów.

Cześć Jego pamięci!

Wyrazy Współczucia

Drogim druhnom i druhowi wyrażamy głębokie wyrazy współczucia z powodu odejścia do Domu Pana:

Barbary Salamowicz, (zm. 3- 11- 2013)- matki druhny hm. Anny Mazurkiewicz
Jacka Stadnik, (zm. 20-12-2013) - męża druhny dz.h Barbary Stadnik
Ireny Sandig, (zm. 31-12-2013) - matki druhny hm. Haliny Sandig
Stanisława Berkiety, płk. (zm. 7-02-2014) -ojca druha hm. Staszka Berkiety.

Niech dobry Bóg przyjmie Ich do Swojego królestwa, a pogrążonym w wielkim smutku rodzinom ześle pocieszenie.

Cześć Ich Pamięci!

Śp. Hm. Barbara Głogowska

30 X.1917 – 18.IV.2014

Druhna Barbara Głogowska dokonała wybitnego wkładu do naszej społeczności polonijnej w Kanadzie, między innymi, jako nauczycielka, autorka i instruktorka w Harcerstwie. Została odznaczona wieloma nagrodami za swoją prace społeczną. Najbardziej jednak ceniła lilijkę, którą otrzymała z rąk Oleńki Małkowskiej na Zlocie Harcerek w 1929r. Dhna Małkowska wręczyła lilijki zuchom mającym przejść do drużyny harcerek ze słowami: „Niech ta lilijka prowadzi was przez całe życie". I tak się stało w życiu Druhny Basi.

Dhna Basia wstąpiła do Związku Harcerstwa Polskiego 90 lat temu, jako zuch w Warszawie. Przeszła do Warszawskiej Żeńskiej Drużyny Harcerek Nr 38 gdzie, jako młoda harcerka, została zaszczepiona zasadami, ideałami i zamiłowaniem do harcerstwa na całe życie. Była pierwszą instruktorką z Polski na terenie Kanady. Przyjechała w roku 1939 aby pomóc jednostkom harcerskim, które wtedy należały do Girl Guides of Canada. Pracę tę prowadziła wraz z mężem śp. Dh. Franciszkiem, który pół roku wcześniej był wysłany z Polski, jako instruktor, do pracy z drużynami męskimi. Zanim wybuch wojny przerwał im pracę, zdążyli odwiedzić wszystkie ośrodki gdzie istniały polskie jednostki: Winnipeg, Brandon, Hamilton, Toronto i Montreal. Do służby harcerskiej powróciła w latach 50-tych, gdy ruch harcerski odżył wraz z przypływem instruktorów i instruktorek z Polski do Kanady.

Razem z mężem, wychowali dwoje dzieci, Mirka i Danusię. Córka dhny Basi, Danusia, jest jedną z naszych pierwszych harcmistrzyń wychowanych tu w Kanadzie.

Druhna Głogowska była czynną instruktorką w Chorągwi Harcerek: była członkinią Komendy Chorągwi, prowadziła lub brała udział w konferencjach, obozach, kursach, wędrówkach i zlotach. Opracowała materiały dla drużynowych; redagowała i często pisała artykuły do harcerskiego pisma „Wici". Kiedy mieszkała w Ottawie podjęła funkcje Szczepowej Szczepu "Jutrzenka". Jej umiłowaniem był śpiew, tańce, poezja, inscenizacje - nauczyła szereg pokoleń harcerek słów i właściwych melodi setki piosenek.. Obdarowała nas swoją wiedzą i swoją radością życia. Czy to przy ognisku, czy na konferencjach, czy na rocznym kolędowaniu z instruktorkami, zawsze wzbogacała nasze spotkania ciekawą opowieścią, nową piosenką lub pięknym i odpowiednim wierszem.

Druhna Głogowska wierzyła że „Raz harcerką – całe życie harcerką" *(i życzyła być pochowana w mundurze)*- do końca życia służyła Bogu, Polsce i Bliźnim i była wierna przyrzeczeniu harcerskiemu.

Cześć Jej Pamięci!

hm. Halina Sandig - Przewodnicząca Zarządu Okręgu w Kanadzie

Wycinek nr 310/2014

Barbara GŁOGOWSKA – c.d.

Po przeczytaniu w Węzełku Nr. 310 wspomnienia o śp. Dhnie Basi Głogowskiej, dh. Marian Miszczuk – historyk pasjonujący się historią wydawnictw harcerskich - przysłał nam wiadomości o jej współpracy z pismami harcerskimi w Polsce przedwojennej.

Od 1928 r. ukazywało się i było w latach trzydziestych najpopularniejszym pismem młodzieży harcerskiej pisemko „Na Tropie". Redagowała je wówczas hm. Maria Kapiszewska, żona hm. Henryka Kapiszewskiego, kierownika Działu Zagranicznego Naczelnictwa ZHP i Komisarza Międzynarodowego Harcerzy. Pismo poświęcało zawsze dużo miejsca harcerstwu poza granicami kraju. W końcu lat trzydziestych Kapiszewski kierował prawdziwą ofensywą, mającą za cel wspieranie pracy harcerstwa poza krajem. Od 1936 r. w działaniach tych brało udział rocznie ok. 200 instruktorów i instruktorek.

Barbara Dorajczykówna wstąpiła do drużyny zuchowej prowadzonej przez Jadwigę Zwolakowską, autorkę podstawowego podręcznika do pracy z zuchami dziewczynkami (*W gromadzie zuchów*, Katowice 1933). Przeszła całą drogę rozwoju harcerskiego, a w 1938 r. ukończyła kurs zuchowy prowadzony przez hm Aleksandra Kamińskiego w Górkach Wielkich na Śląsku.

W grudniu 1937 r. opublikowała w „Na Tropie" swój pierwszy artykuł zatytułowany Chcemy *ozdobić ładnie choinkę*. Od tego czasu do połowy 1939 r. niemal w każdym numerze pisma zamieszczała w dziale Technika, majsterkowanie, swoje krótkie artykuły podpisane przeważnie „B. D." Było tych artykułów ponad 30.

Gdy jej narzeczony phm Henryk Głogowski wyjechał do Kanady by rozwijać tam pracę harcerską, Barbara ukończyła kurs instruktorów pracujących zagranicą w Rembertowie pod Warszawą i dołączyła do niego. Oboje zakładali pierwsze w Kanadzie drużyny i gromady zuchowe, dając podwaliny pod dzisiejsze Chorągwie Harcerek i Harcerzy.

Węzełek nr 311/2014